Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 470 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat Z. FARID**
Jan Van Rijswijcklaan 279-281/25
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. FARID.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, heeft volgens zijn verklaringen zijn land van herkomst in 2014 verlaten om naar Marokko te gaan. Volgens zijn verklaringen reisde hij in 2020 vanuit Marokko naar Spanje, waar hij drie tot vier maanden bleef, alvorens verder te reizen naar Frankrijk, waar hij twee tot drie maanden bij een maternale tante verbleef. Verzoeker zou vervolgens naar Zwitserland zijn gereisd, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 november 2020 werd hij in het kader van de Dublinprocedure vanuit Zwitserland gerepatrieerd naar Spanje, van waaruit hij twee maanden later opnieuw naar Frankrijk zou zijn gereisd om er bij familieleden te gaan wonen. Uiteindelijk zou verzoeker in 2020 of 2021 naar België gekomen zijn.

Verzoeker werd sedert zijn aankomst in België herhaaldelijk geïntercepteerd door de politie, tweemaal veroordeeld door de correctionele rechtbank en meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, zonder hier evenwel gevolg aan te geven.

Na op 1 april 2026 te zijn vrijgesteld uit de gevangenis van Tongeren, wordt verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, van waaruit hij op 17 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming indient. Een op 20 juni 2026 ingeplande repatriëring naar zijn land van herkomst wordt vervolgens geannuleerd.

Op 17 augustus 2026 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager ter kennis wordt gebracht van verzoeker, en die luidt als volgt:

"*[…]*
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Algerijnse nationaliteit. U bent geboren op […] 1996 in de Algerijnse stad Blida. U heeft twee broers en twee zussen. Omwille van problemen tussen uw ouders, verhuisde u op jonge leeftijd met uw vader naar Marokko. Uiteindelijk werden deze problemen opgelost en keerde u in 2010 met uw ouders terug naar Blida, Algerije.

In datzelfde jaar was u samen met uw vriend [S.A.] getuige van een winkeloverval door [M.] en zijn broer. Daarbij werd u geslagen, en de zoon van de winkeluitbater en eveneens een vriend, [A.A.], door [M.] met een mes vermoord. U getuigde vervolgens in de rechtbank. Uiteindelijk werd [M.] veroordeeld en in de gevangenis opgesloten. Zijn broer werd vrijgesproken. Uw moeder had schrik dat u omwille van uw getuigenis zou worden geviseerd, waardoor u drie maanden na dit incident naar uw maternale oom, die net buiten Blida woonachtig was, verhuisde. Ongeveer een jaar en drie maanden later verhuisde u naar uw maternale tante, die in een woonwijk in Blida woonde. U verbleef er een anderhalf jaar, waarin u af en toe uw ouderlijk huis bezocht.

In 2017 vertrok u uiteindelijk naar Marokko. In 2020 reisde u vanuit Marokko naar Spanje, waar u drie tot vier maanden verbleef. Vervolgens reisde u naar Frankrijk, waar u twee tot drie maanden bij uw maternale tante verbleef. Daaropvolgend reisde u naar Zwitserland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 november 2020 werd u in het kader van de Dublinprocedure vanuit Zwitserland gerepatrieerd naar Spanje. U kende er medische problemen en reisde twee maanden later door naar Frankrijk, waar u bij uw familieleden verbleef. Uiteindelijk reisde u in 2020 of 2021 naar België.

Sedert uw aankomst in België werd u herhaaldelijk geïntercepteerd door de politionele diensten. Op 3 maart 2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 28 maanden wegens onder meer diefstallen door middel van braak, inklimming, valse sleutels en gewone diefstallen als dader of mededader. Daarna werd u op 15 juli 2025 door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf maanden wegens bezit – aankoop – vervoer van middelen zonder vergunning, met name cocaïne. U werd viermaal een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zesmaal werd u een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Uit bovenstaande werd geconcludeerd dat u niet bereid was zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van u werden genomen, dat u derhalve het risico liep zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend werd geacht. Dientengevolge werd besloten u vast te houden in een gesloten centrum.

Op 1 april 2026 werd u vrijgesteld uit de gevangenis van Tongeren en vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Vervolgens verzette u zich tegen een repatriëringsvlucht die was voorzien op 15 april 2026. Op 16 juni 2026 werd u in kennis gesteld dat er op 20 juni 2026 een repatriëringsvliegtuig naar uw land van herkomst ingepland stond. Uiteindelijk diende u op 17 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Bijgevolg werd de geplande repatriëring van 20 juni 2026 geannuleerd.

Bij terugkeer naar Algerije vreest u de algemene leef- en veiligheidsomstandigheden, alsook problemen vanwege de door u afgelegde getuigenis in een rechtszaak in 2010.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele

noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd hoe het met u ging, waarop u stelde dat alles goed is. Gevraagd of u in staat bent het persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden, antwoordt u echter vaagweg dat u slechts een beetje in staat bent. Om verduidelijking gevraagd, verklaart u zich moe en een beetje ziek te voelen. Gevraagd of u reeds een dokter bezocht, antwoordt u van niet. U verklaart hem wel al verwittigd te hebben. Gevraagd of u ondanks dat u zich niet zo goed voelt, wel in staat bent door te gaan met het gesprek, antwoordt u bevestigend. Vervolgens werd u gezegd dat indien er iets is, of u een pauze wenst, of het niet meer gaat, u dit gerust mag aangeven. Er werd u vervolgens nogmaals gezegd dat als u eerder een pauze zou wensen, u dit gerust mag aangeven (CGVS, p. 4).

Na lezing van uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw relaas op een zelfstandige en functionele duidelijke manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. Op het einde van het onderhoud gaf u aan de tolk en alle vragen begrepen te hebben (CGVS, p. 17). Aldus blijkt niet dat uw klachten het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zouden hebben gehypothekeerd of in het gedrang zouden hebben gebracht.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een beslissing tot verwijdering te vertragen, te verhinderen of te voorkomen, alsook het feit dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, alsook het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigden dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten verschillende keren trachtte te misleiden met betrekking tot uw identiteit. Zo staat u bij de Belgische autoriteiten gekend onder (onder meer) volgende aliassen: [B.A.], geboren op […] oktober 1993 te Marokko, [Z.B.], geboren op […] oktober 2000 te Marokko, [Z.B.], geboren op […] oktober 2003 te Marokko, [Z.B.], geboren op [...] oktober 2003 te Marokko en [B.A.], geboren op […] oktober 1993 te Algerije (Bijlage 39 bis, Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, d.d. 18.06.2026). Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dan weer [B.A.] te heten en op […] oktober 1993 te Algerije geboren te zijn (Bijlage 26). Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS, verklaart u dan weer [B.A.] te heten, en op […] oktober 1996 geboren te zijn (CGVS, p. 7). Dat u doelbewust en moedwillig de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, leeftijd en geboorteplaats, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat uw handelingswijze niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende namelijk zeer laattijdig uw verzoek om internationale bescherming in. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u reeds meer dan vijf jaar in België verbleef voor u een verzoek om internationale bescherming indiende (Administratief rapport betreffende illegaal verblijf, d.d. 14.09.2020, Bijlage 26; CGVS, p. 10). Gevraagd om welke reden u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in België, geeft u de merkwaardige uitleg dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, teneinde naar Spanje te worden teruggestuurd. U beschikt daar namelijk over een woning die u kan huren (CGVS, p. 10). Uw verklaring is geenszins afdoende. Niet in het minst omdat u tijdens uw verblijf in Spanje géén verzoek om internationale bescherming indiende (zie infra). De door u aangemeten houding getuigt geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker die nood zou hebben aan internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient bij de bevoegde asielinstanties.

Verder blijkt ook uit uw gedrag ten opzichte van de Europese asielinstanties dat u geen nood aan internationale bescherming heeft. Zo vertrok u vanuit Marokko naar Spanje, waar u drie tot vier maanden verbleef (CGVS, p. 13). U diende er geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 9). Vervolgens reisde u naar Frankrijk, waar u twee tot drie maanden bij uw maternale tante verbleef (CGVS, p. 13). U diende er evenmin een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 9). Daaropvolgend reisde u naar Zwitserland, waar u wel een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 9 en 13). In het kader van de Dublinprocedure werd u vanuit Zwitserland gerepatrieerd naar Spanje (CGVS, p. 9). Twee tot drie maanden later, en weerom zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p. 10), verliet u Spanje (CGVS, p. 13). U reisde opnieuw naar Frankrijk, waar u bij familieleden verbleef (CGVS, p. 9 en 10). Uw verklaring dat u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat u medische problemen kende aan uw hand, is niet afdoende. Uw verklaring dat u in Frankrijk geen verzoek indiende omdat u er niet lang bent gebleven, is evenmin afdoende (CGVS, p. 9). Dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in de overige landen waar u verbleef, doet afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming en automatisch aldus aan de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Algerije.

Wat betreft uw verklaring dat u naar Spanje teruggestuurd dient te worden op basis van de Dublinprocedure (CGVS, p. 4, 7 en 10), en u om deze reden een verzoek om internationale bescherming in België indiende (CGVS, p. 4), moet worden aangestipt dat niet het Commissariaat-generaal, maar de DVZ belast is met de bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling ervan, met andere woorden de Dublinprocedure (zie administratief dossier). Verder merkt het CGVS op dat u niet op basis van uw voorkeur een overdracht naar een bepaalde lidstaat kan bewerkstelligen. De bepaling van de verantwoordelijke lidstaat geschiedt overeenkomstig de in Verordening (EU) 2024/1351 vastgestelde criteria en procedures. Uw dossier zal dan ook verder door België behandeld worden.

U verklaart verder dat u omwille van economische redenen Algerije verliet (CGVS, p. 9 en 12). U ondersteunt namelijk uw familieleden in Algerije. U financiert meer bepaald de medische behandeling van uw moeder (CGVS, p. 12). Dit betreft echter uw socio-economische situatie die niet kan dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken.

Daarnaast kunnen uw verklaringen met betrekking tot de moord van [M.] op [A.A.] niet leiden tot een toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. Uw vrees voor vervolging door [M.] en/of diens familie vanwege uw getuigenis kan namelijk niet overtuigen.

Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat financiële overwegingen aan de basis liggen van uw vertrek uit Algerije (en Marokko). U gevraagd om welke reden u in 2014 Algerije verliet en naar Marokko vertrok, verklaart u aanvankelijk enkel dat u naar Europa wou komen om er werk te vinden en een toekomst op te bouwen. Gevraagd of er nog andere redenen zijn, antwoordt u van niet (CGVS, p. 9). Ook wanneer u de mogelijkheid wordt geboden om alle redenen te geven waarom u niet kan terugkeren naar Algerije, verwijst u opnieuw louter naar de financiële motieven voor uw vertrek uit Algerije, alsook de leefomstandigheden aldaar. U vervolgens gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer, stelt u dat het geen kwestie is van bang te zijn van iets, maar u bang bent van de leefomstandigheden aldaar. Daarnaast stelt u diegene te zijn die uw ouders ondersteunt, waarbij u verwijst naar de financiering van uw moeders medische behandeling voor haar ogen (CGVS, p. 12). U daaropvolgend nogmaals gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Algerije, antwoordt u weerom van niet (CGVS, p. 13). U aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in de mogelijkheid verkeerde om alle redenen te geven waarom u niet kan terugkeren naar Algerije, antwoordt u bevestigend. Vervolgens verwijst u vaagweg naar de algemene veiligheidssituatie en voegt u hieraan toe dat jullie in een gevaarlijke wijk wonen. Pas wanneer u uiteindelijk wordt gevraagd of er een reden is dat u specifiek vreest geviseerd te worden door het geweld, waarop u initieel antwoordt van niet, verwijst u plotseling naar de moord op [A.A.] (CGVS, p. 14). U uiteindelijk (op verschillende manieren) gevraagd of u in verband met dit incident een vrees heeft bij terugkeer, antwoordt u bevestigend en verklaart u vaagweg te vrezen dat zij iemand naar u zouden sturen (CGVS, p. 14, 15 en 16). Dat u ondanks herhaaldelijk te zijn gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit en uw vrees bij terugkeer naar Algerije pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud (vaagweg) gewag maakt van dit incident, en uw daaruit voortvloeiende vrees, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Daarnaast blijkt dat u na de moord nog drie maanden in Blida hebt gewoond (CGVS, p. 16). Vervolgens leefde u een jaar en drie maanden bij uw maternale oom net buiten Blida (ibid.). Vervolgens verhuisde u naar uw maternale tante, die in een woonwijk in Blida woonachtig was (ibid.). U leefde er een anderhalf jaar. In deze periode bezocht u geregeld uw ouders (ibid). Ondanks wat geruchten in uw woonwijk (CGVS, p. 15 en 16), blijkt nergens uit uw verklaringen dat u in de nasleep van deze feiten problemen hebt gekend. Gevraagd

of u tijdens uw verblijf bij uw maternale tante problemen hebt gekend, antwoordt u van niet (CGVS, p. 16). Gevraagd of u problemen kende toen u soms terugkeerde naar uw huis, antwoordt u eveneens van niet. U stelt dat u er niet lang bleef (CGVS, p. 16 en 17). Het gegeven dat u nog enkele jaren in Blida en de ruimere omgeving kon verblijven zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend, ondergraaft uw vrees bij terugkeer danig.

Ook blijkt uit uw verklaringen dat u nooit werd bedreigd (CGVS, p. 15). U vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of er tekenen zijn dat zij u zouden vervolgen, antwoordt u van niet. Ondanks enkele geruchten in uw wijk, verklaart u sedert uw aankomst in Europa er niets meer over gehoord te hebben (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw familieleden in Blida ooit werden aangesproken, antwoordt u eveneens van niet (ibid.). Bovenstaande elementen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees bij terugkeer naar Algerije.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden verleend.

Er zijn er evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming te verlenen. U brengt namelijk geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van Artikel 15 c) van Verordening (EU) 2024/1347.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347/EU), van de artikelen 12 en 39 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure inzake internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker schetst vooreerst het juridisch kader waarbinnen de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming dient plaats te vinden en verwijst daarbij naar artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347, artikel 12, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348 en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker vervolgt met een toepassing van voormeld kader op zijn concrete geval. Hij stelt dat de bestreden beslissing terecht belang hecht aan het feit dat hij niet onmiddellijk documenten uit Algerije heeft voorgelegd, maar benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds de afwezigheid van documenten en anderzijds de vraag of zijn verklaringen over het incident, zijn getuigenis en de daaropvolgende vrees voldoende concreet zijn om verder te worden onderzocht. Hij wijst er verder op tijdens zijn persoonlijk onderhoud concrete namen, plaatsen en omstandigheden te hebben genoemd. Deze elementen zijn controleerbaar en gaan verder dan een louter abstracte verwijzing naar onveiligheid, aldus verzoeker. Dat hij bij de eerste open vragen vooral economische en familiale moeilijkheden vermeldde, acht verzoeker "*te absoluut om daaruit af te leiden dat het later tijdens hetzelfde inhoudelijke onderhoud uiteengezette geweldsincident en de daarmee verbonden vrees zonder verdere beoordeling ongeloofwaardig zijn*". Het persoonlijk onderhoud dient juist om ontbrekende elementen te verduidelijken en om door te vragen wanneer de aanvankelijke uiteenzetting onvolledig is, aldus verzoeker. Ook de vaststelling dat hij nooit rechtstreeks werd bedreigd, is volgens verzoeker relevant maar niet noodzakelijk beslissend. Hij wijst erop dat de vraag niet is of een toekomstige vergelding met zekerheid vaststaat, maar of er, rekening houdend met alle omstandigheden, een redelijke mate van waarschijnlijkheid van vervolging of ernstige schade

bestaat. Wat betreft het feit dat hij na het incident nog in de ruimere regio van Blida verbleef zonder dat zich nieuwe incidenten voordeden, is hij van oordeel dat dit moet worden beoordeeld samen met de door hem beschreven relocatie en vermijdingsstrategie. Verzoeker erkent verder dat de eerdere afwijkende identiteitsgegevens en de laattijdige asielaanvraag de algemene geloofwaardigheid kunnen aantasten, maar wijst erop dat zij de verwerende partij niet ontslaan van de verplichting om het specifieke risico dat uit het strafrechtelijke incident en de getuigenis zou voortvloeien afzonderlijk, concreet en objectief te beoordelen. Voor zover de verwerende partij van oordeel is dat het relaas geen verband houdt met een vervolgingsgrond uit het Vluchtelingenverdrag, diende minstens afzonderlijk te worden onderzocht of de gevreesde wraak door niet-overheidsactoren, indien zij aannemelijk wordt bevonden en indien geen doeltreffende bescherming beschikbaar is, een reëel risico kan vormen op een behandeling als bedoeld in artikel 15, punt b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker wijst er tot slot op dat hij op heden geen Algerijnse gerechtelijke of politionele stukken kan bijbrengen. Gelet op de ouderdom van de feiten, zijn langdurig verblijf buiten Algerije en zijn huidige verblijf in een gesloten centrum, acht hij het evenwel niet onredelijk dat het verzamelen van dergelijke stukken tijd vergt en behoudt hij zich het recht voor om bijkomende stukken voor te leggen zodra deze beschikbaar worden. Het arrest *Ebilum*, gewezen door het Hof van Justitie op 4 juni 2026, bevestigt dat de rechter in de beroepsprocedure nieuwe elementen in zijn volledig en *ex nunc* onderzoek kan betrekken, aldus verzoeker. Minstens bestaat er volgens hem nood aan een hernieuwde beoordeling waarbij de kern van het relaas, de mogelijkheid tot objectieve verificatie van de aangehaalde strafzaak, de beschikbaarheid van bescherming tegen eventuele niet-overheidsactoren en het individuele risico onder artikel 15, punt b) (van de Verordening (EU) 2024/1347) uitdrukkelijk worden onderzocht.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen, en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de verwerende partij voor een nieuwe, volledige en individuele beoordeling van de aangevoerde vrees en het reële risico op ernstige schade.

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2. Beoordeling van het beroep

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Algerije, terug te willen keren omwille van de slechte financiële en leefomstandigheden daar, alsook omwille van een veiligheidsprobleem gerelateerd aan een incident in 2010 waarvan verzoeker getuige was.

2.2.4. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) noch dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4.1. In de bestreden beslissing wordt daartoe op goede gronden gemotiveerd dat (i) het feit dat verzoeker doelbewust en moedwillig de Belgische autoriteiten verschillende keren trachtte te misleiden met betrekking tot kernelementen van zijn identiteit, namelijk zijn naam, leeftijd en geboorteplaats, in ernstige mate afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid; (ii) verzoekers handelswijze, waarbij hij zijn verzoek om internationale bescherming in België zeer laattijdig indiende, niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming; (iii) het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de overige Europese landen waar hij verbleef, afbreuk doet aan zijn nood aan internationale bescherming en automatisch aldus aan de geloofwaardigheid van zijn vrees bij terugkeer naar Algerije; (iv) niet het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maar de Dienst Vreemdelingenzaken belast is met de bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en hij niet op basis van zijn voorkeur een overdracht naar een bepaalde lidstaat, *in casu* Spanje, kan bewerkstellingen; (v) zijn verklaring dat hij Algerije omwille van economische redenen verliet – hij ondersteunt namelijk zijn familieleden in Algerije – zijn socio-economische situatie betreft, die niet kan dienen om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kenbaar te maken; (vi) zijn vrees voor vervolging door M. en/of diens familie vanwege zijn getuigenis naar aanleiding van de moord op A.A. niet kan overtuigen, nu (a) uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat financiële overwegingen aan de basis liggen van zijn vertrek uit Algerije (en Marokko) en hij, ondanks herhaaldelijk te zijn gevraagd naar de redenen voor zijn vertrek uit en zijn vrees bij terugkeer naar Algerije, pas aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud (vaagweg) gewag maakt van de moord op A.A. en zijn daaruit voortvloeiende vrees, (b) hij na de moord op A.A. nog enkele jaren in Blida en de ruimere omgeving kon verblijven zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend, en (c) uit zijn verklaringen blijkt dat hij nooit werd bedreigd, dat hij ondanks enkele geruchten in zijn wijk, sedert zijn aankomst in Europa niets meer heeft gehoord over de zaak en dat zijn familieleden in Blida hier ook nooit over werden aangesproken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet betwist in zoverre daarin terecht geoordeeld wordt dat de door verzoeker aangehaalde economische redenen omwille waarvan hij Algerije verliet en er thans niet naar wil terugkeren geen aanleiding kunnen geven tot toekenning van internationale bescherming.

2.2.4.3. Verzoeker betwist ook niet dat hij doelbewust en moedwillig de Belgische autoriteiten herhaaldelijk heeft trachten te misleiden met betrekking tot zijn identiteit, noch dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België zeer laattijdig indiende en dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de overige Europese landen waar hij verbleef. Verzoeker erkent dat deze vaststellingen van die aard zijn dat zij zijn algemene geloofwaardigheid kunnen aantasten, doch benadrukt dat zij de verwerende partij niet ontslaan van haar verplichting het specifieke risico dat uit het door hem aangehaalde strafrechtelijke incident en zijn getuigenis naar aanleiding daarvan zou voortvloeien afzonderlijk, concreet en objectief te beoordelen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de verwerende partij zou hebben nagelaten zijn verklaringen met betrekking tot voormeld incident en de vrees die hij in dit verband beweert te koesteren op individuele, objectieve en concrete wijze te beoordelen. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:
"*Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat financiële overwegingen aan de basis liggen van uw vertrek uit Algerije (en Marokko). U gevraagd om welke reden u in 2014 Algerije verliet en naar Marokko vertrok, verklaart u aanvankelijk enkel dat u naar Europa wou komen om er werk te vinden en een toekomst op te bouwen. Gevraagd of er nog andere redenen zijn, antwoordt u van niet (CGVS, p. 9). Ook wanneer u de mogelijkheid wordt geboden om alle redenen te geven waarom u niet kan terugkeren naar Algerije, verwijst u opnieuw louter naar de financiële motieven voor uw vertrek uit Algerije, alsook de leefomstandigheden aldaar. U vervolgens gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer, stelt u dat het geen kwestie is van bang te zijn van iets, maar u bang bent van de leefomstandigheden aldaar. Daarnaast stelt u diegene te zijn die uw ouders ondersteunt, waarbij u verwijst naar de financiering van uw moeders medische behandeling voor haar ogen (CGVS, p. 12). U daaropvolgend nogmaals gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Algerije, antwoordt u weerom van niet (CGVS, p. 13). U aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in de mogelijkheid verkeerde om alle redenen te geven waarom u niet kan terugkeren naar Algerije, antwoordt u bevestigend. Vervolgens verwijst u vaagweg naar de algemene veiligheidssituatie en voegt u hieraan toe dat jullie in een gevaarlijke wijk wonen. Pas wanneer u uiteindelijk wordt gevraagd of er een reden is dat u specifiek vreest geviseerd te worden door het*

geweld, waarop u initieel antwoordt van niet, verwijst u plotseling naar de moord op [A.A.] (CGVS, p. 14). U uiteindelijk (op verschillende manieren) gevraagd of u in verband met dit incident een vrees heeft bij terugkeer, antwoordt u bevestigend en verklaart u vaagweg te vrezen dat zij iemand naar u zouden sturen (CGVS, p. 14, 15 en 16). Dat u ondanks herhaaldelijk te zijn gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit en uw vrees bij terugkeer naar Algerije pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud (vaagweg) gewag maakt van dit incident, en uw daaruit voortvloeiende vrees, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.
Daarnaast blijkt dat u na de moord nog drie maanden in Blida hebt gewoond (CGVS, p. 16). Vervolgens leefde u een jaar en drie maanden bij uw maternale oom net buiten Blida (ibid.). Vervolgens verhuisde u naar uw maternale tante, die in een woonwijk in Blida woonachtig was (ibid.). U leefde er een anderhalf jaar. In deze periode bezocht u geregeld uw ouders (ibid). Ondanks wat geruchten in uw woonwijk (CGVS, p. 15 en 16), blijkt nergens uit uw verklaringen dat u in de nasleep van deze feiten problemen hebt gekend. Gevraagd of u tijdens uw verblijf bij uw maternale tante problemen hebt gekend, antwoordt u van niet (CGVS, p. 16). Gevraagd of u problemen kende toen u soms terugkeerde naar uw huis, antwoordt u eveneens van niet. U stelt dat u er niet lang bleef (CGVS, p. 16 en 17). Het gegeven dat u nog enkele jaren in Blida en de ruimere omgeving kon verblijven zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend, ondergraaft uw vrees bij terugkeer danig.
Ook blijkt uit uw verklaringen dat u nooit werd bedreigd (CGVS, p. 15). U vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of er tekenen zijn dat zij u zouden vervolgen, antwoordt u van niet. Ondanks enkele geruchten in uw wijk, verklaart u sedert uw aankomst in Europa er niets meer over gehoord te hebben (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw familieleden in Blida ooit werden aangesproken, antwoordt u eveneens van niet (ibid.). Bovenstaande elementen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees bij terugkeer naar Algerije."

2.2.4.4. Uit bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt geenszins dat de adjunct-commissaris zich er in de bestreden beslissing toe beperkt te wijzen op het feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd werd naar de redenen voor zijn vertrek uit Algerije en zijn komst naar Europa doch louter economische en familiale motieven aanhaalde, "*om daaruit af te leiden dat het later tijdens hetzelfde inhoudelijke onderhoud uiteengezette geweldsincident en de daarmee verbonden vrees zonder verdere beoordeling ongeloofwaardig zijn*". De vaststelling dat verzoeker dit incident niet spontaan heeft aangehaald en er pas aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud vaagweg naar verwees, is slechts één element op basis waarvan de verwerende partij de hieraan verbonden vrees niet aannemelijk acht. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat verzoeker blijkens zijn verklaringen na het incident nog enkele jaren in Blida en de ruimere omgeving heeft verbleven zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend, en dat hij nooit werd bedreigd en zijn familieleden ook nooit werden aangesproken in verband met dit incident.

2.2.4.5. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat de vraag die moet worden beantwoord niet is of het met zekerheid vaststaat dat hij in de toekomst zal worden vervolgd of ernstige schade zal lijden, doch wel of dit met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal gebeuren. Het komt evenwel aan verzoeker toe deze vrees of het risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Op basis van de elementen die voorliggen, in wezen enkel verzoekers verklaringen, is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker daartoe in gebreke blijft gelet op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen. De Raad benadrukt dat het geheel van deze vaststellingen, en niet elk element afzonderlijk, in dezen determinerend is. Door in zijn verzoekschrift de vaststelling dat hij nooit rechtstreeks werd bedreigd, alsook het feit dat hij na het incident nog enige tijd in de ruimere regio van Blida verbleef, af te doen als "*relevant maar niet noodzakelijk beslissend*", gaat hij hieraan voorbij. Waar verzoeker wijst op "*de door hem beschreven relocatie en vermijdingsstrategie*", blijft hij in gebreke concreet te duiden in welke zin hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat hij nog meerdere jaren in Blida en de ruimere omgeving is kunnen verblijven zonder verdere noemenswaardige problemen te hebben gekend met M. of diens familie. Dat verzoeker na het incident introk bij familie net buiten Blida toen geruchten over de feiten de ronde deden, neemt niet weg dat verzoeker nauwelijks een jaar en drie maanden later terugkeerde naar Blida zelf en daar nog anderhalf jaar bij een tante verbleef en af en toe zelfs terugkeerde naar zijn ouderlijke woning, zoals bij sociale gelegenheden (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Dit gedrag duidt bezwaarlijk op het bestaan van een ernstige vrees in verzoekers hoofde en kan bovendien niet verklaren waarom verzoeker geen problemen meer kende en ook zijn familie niet meer aangesproken werd in verband met de feiten, indien de personen tegen wie hij getuigde in de rechtbank of hun familie daadwerkelijk naar hem op zoek zouden zijn.

2.2.4.6. Waar verzoeker erop wijst tijdens zijn persoonlijk onderhoud concrete namen, plaatsen en omstandigheden te hebben genoemd in verband met de door hem aangehaalde feiten en dat deze elementen controleerbaar zijn, dient te worden benadrukt dat deze feiten op zich niet worden betwist, maar verzoeker in gebreke blijft een daadwerkelijke en actuele vrees in verband met deze feiten aan te tonen.

2.2.4.7. Verder kan nergens uit de bestreden beslissing blijken dat daarin enig belang zou worden gehecht aan het feit dat verzoeker niet onmiddellijk documenten uit Algerije heeft voorgelegd, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift nochtans beweert. Zijn betoog dat het gelet op de ouderdom van de feiten, zijn langdurig verblijf buiten Algerije en zijn huidige verblijf in een gesloten centrum niet onredelijk is dat het verzamelen van Algerijnse gerechtelijke of politionele stukken tijd vergt, is niet dienstig nu het feit dat verzoeker heeft nagelaten ter staving van zijn beschermingsverzoek enig stuk neer te leggen, hoewel relevant, niet bepalend is voor de appreciatie van zijn nood aan internationale bescherming. Daargelaten de vraag of verzoeker, gezien de omstandigheden, een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek om internationale bescherming te staven, kan hij niet volstaan met een verwijzing naar bepaalde feiten uit het verleden, doch dient hij tevens aannemelijk te maken dat hij in verband hiermee op heden een gegronde vrees koestert, waartoe hij – het weze herhaald – in gebreke blijft.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker ook in het kader van onderhavig beroep in gebreke blijft enig stavingstuk neer te leggen dat door de Raad desgevallend in zijn volledig en *ex nunc* onderzoek zou kunnen worden betrokken. Zijn verwijzing in dit verband naar het arrest *Ebilum*, gewezen door het Hof van Justitie op 4 juni 2026, is derhalve niet dienstig.

2.2.4.8. Tot slot is ook de kritiek dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat afzonderlijk werd onderzocht "*of de gevreesde wraak door niet-overheidsactoren, indien zij aannemelijk wordt bevonden en indien geen doeltreffende bescherming beschikbaar is, een reëel risico kan vormen op een behandeling als bedoeld in artikel 15, b), van Verordening (EU) 2024/1347*" niet dienstig nu hoger is komen vast te staan dat er geen ernstige en geloofwaardige indicaties zijn dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geviseerd en bedreigd door de daders van de geweldsfeiten waarvan hij in 2010 getuige was. Op basis van verzoekers verklaringen en de overige elementen die blijken uit het dossier kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 15, punt b) van de Verordening (EU) 2024/1347 bestaat. Een schending van deze bepaling blijkt derhalve evenmin.

2.2.4.9. Waar verzoeker ter terechtzitting nog opmerkt dat zijn moeder na zijn vertrek uit Algerije werd aangereden door de daders van de moord op A.A. en als gevolg daarvan dringend dient te worden geopereerd, beperkt hij zich tot een blote bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. Dit incident zou volgens verzoeker immers hebben plaatsgevonden in 2023, doch hij maakte hiervan geen enkele melding tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11 augustus 2026, toen hij daartoe nochtans ruimschoots de gelegenheid had. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud in tegenspraak hiermee dat hij sinds zijn komst naar Europa niets meer gehoord heeft over de daders van de moord op A.A. (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-17).

2.2.4.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 3, punten 2) en 6) *juncto* artikel 15, punten a) en b) van deze Verordening kan worden toegekend.

2.2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 15, punt c) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Algerije een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitvoerig werd gehoord door de verwerende partij overeenkomstig artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1348. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1348 of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet blijken.

2.2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel enkel dan is geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming

aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden aangenomen.

2.2.8. Verder toont verzoeker niet aan, en kan evenmin blijken, dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft om overeenkomstig het bepaalde in artikel 39 van de Verordening (EU) 2024/1348 te handelen, waardoor de aangevoerde schending van dit artikel niet kan worden aangenomen. De verwerende partij heeft na een onderzoek van alle relevante door verzoeker verstrekte elementen zoals bedoeld in artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347 terdege vastgesteld dat verzoeker niet voor erkenning als vluchteling noch voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier kan niet blijken, en verzoeker toont evenmin concreet aan, dat dit onderzoek niet voldoet aan de vereisten van artikel 34 van de Verordening (EU) 2024/1348, zoals voorgeschreven door artikel 4, lid 3 van de Verordening (EU) 2024/1347. Een schending van artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347 kan niet blijken.

2.2.9. In de bestreden beslissing worden meerdere elementen aangehaald die rechtvaardigen dat *in casu* een versnelde procedure werd toegepast overeenkomstig artikel 42, lid 1 van de Verordening (EU) 2024/1348. Noch deze elementen, noch de rechtmatigheid van de daarop gebaseerde toepassing van een versnelde procedure worden in het verzoekschrift betwist. Aldus kan niet blijken dat *in casu* ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet *juncto* art. 39, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1348 door het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te verklaren.

2.2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 2.60, § 2 van de RvV-wet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. WILLAERT